

Orm i Øjet, sagde man; og mange tænkte, at han vel sagtens havde sine Grunde til at være saa tavs om sig selv og sin Fortid.

Det var heller ikke for hans egen Skyld men alene for at vise hans Børn Ære, at saa mange af Egnens store Folk fulgte ham til Jorden. Der var fire Sønner og to Døtre. Med Undtagelse af den yngste af Sønnerne, der havde arvet Smedjen, var de allesammen vokset langt op over Forældrenes Kaar. Den ældste af Sønnerne kunde endda møde til Faderens Begravelse med et funkende nyt Ridderkors paa Brystet. Han var Ur- og Instrumentmager i Kolding, Medlem af Byens Raad og Næstformand i Haandværkerforeningen. Af Døtrene var den ene gift med en Præst, den anden forlovet med en hovedrig Faareopdrætter i Avstralien.

Det var dog hverken Instrumentmagerens Ridderkors eller Svigersønnens Ornat, der fik Tilskuerne langsmed Vejen til at spærre Øjnene op. Alle søgte de i Sørgeskaren efter Sønnen Tyge, Politikeren og Redaktøren — Tyge Enslev, som han lod sig kalde efter Hjemstedet. Byens Navn var ved ham blevet kendt over det hele Land. Endnu i de allersidste Dage var det igen fløjet fra Mund til Mund paa Grund af en dristig Tale, han havde holdt i København. Mange havde tvivlet om, at han overhovedet vilde kunne møde til Begravelsen. De forestillede sig, at han igen sad bag tilgitrede Vinduer med en Krukke Vand og det nye Testamente til Selskab, en Martyr for Folkets Sag.

Men der gik han sammen med sine Søsken og bagved